

Salonky

Vodochodští v akci

Chilli Tاتا

Objednávejte na
www.chillitata.cz
nebo 771 149 988

Restaurant Chilli Tاتا rozvází dál,

DENNÍ MENU, DOMÁCÍ KUCHYNĚ, HAMBURGERY, HOT-DOGY,
SPECIALITY, TOČENÉ PIVO NA ROZVOZU

VÝDEJNÍ OKÉNKO: VELKÉ NÁMĚSTÍ 165,
OTEVŘENO KAŽDÝ DEN OD 11 DO 22 HODIN.
ROZVOZ PO HRADCI KRÁLOVÉ ZDARMA,
PO OKOLÍ ZA PŘÍPLATEK

Domácí podnik z Hradce,
kde se vaří s láskou nejen k chilli.

Editorial

Vydat se na cestu

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Co nám po té loňské pohromě přinese nový rok 2021, nevíme. Můžeme jenom tušit, předvídat, představovat si či se nechat překvapit. Co však víme bezpečně, milí čtenáři, právě držíte v rukou čerstvý lednový kulturně-společenský magazín Salonky, jehož v pořadí 16. vydání obsadilo vybraná distribuční místa v Hradci Králové. Myslím si, že je to v té nejistotě optimistický počín. Jak v rozhovoru řekl kuchař, herec a moderátor Ivan Vodochoďský: „Nejsem plánovací typ, jsem denní fatalista. Čekám na příležitost a buď se jí chopím, nebo ne.“ Něco na jeho slovech bude, o čemž se mnozí mohli v nejisté době sami přesvědčit. Někteří plánovali a vše bylo nakonec jinak. Každopádně je nutné zvednout hlavu, sebrat životní odvalu a vydat se na další cestu, kterou nabídne rok 2021. Třeba na ní potkáte příležitost, které se chopíte, nebo ji ale také necháte ležet ladem. Je to jen na vás. A zachovejte nám při tom na své hradcké pouti přízeň. ■

OBSAH

IVAN A TEREZA VODOCHODŠTÍ / str. 6 ▶ 13

KDYŽ SE ŘEKNE PROFESE

str. 16 ▶ 17

RENATA COKER

str. 18 ▶ 21

ROBOT Z UHK

str. 24 ▶ 27

ZDENKO FRŤALA

str. 28 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyhk.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Petr Marek, tel.: 602 122 729, obchod@tn-media.cz, Monika Klikarová, tel.: 733 353 695, monika@tn-media.cz, Grafika: Michal Krieger, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s.r.o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Petr Marek | e-mail.: obchod@tn-media.cz
tel.: 602 122 729

Jak by měl podle vás vypadat rok 2021?

Lubomír Peterka,
šéftrenér basketbalistů

Měl by to být rok, kdy se na světě dostane pandemie koronaviru pod kontrolu díky očkovaní. A přál bych si, aby to všechny poučilo v tom, co je opravdu v životě důležité a podstatné.

Jan Holata, průvodce
světem společenské etikety

Odházející rok nám ukázal, že žádný strom neroste do nebe. Existují hranice, které jednoduše překročit nelze. S ohledem na rok plný doporučení, nařízení a zákazů jsme bohatší o zkušenosti, které si málokdo z nás dokázal představit, většinou bohužel v negativním slova smyslu. Procházíme nyní složitou zkouškou. Mnozí přišli bez svého přičinění o práci a budou nuceni přehodnotit své priority, to, co je v životě skutečně

důležité. Zůstávejme však pozitivní v myšlení, važme si společných chvil s rodinou a přáteli, berme život s pokorou, někdy dává, někdy bere. Rok 2021 vidím neméně složitě. Nějaký čas bude trvat, než se opět vše vrátí do zaběhlých kolejí, kdy budeme moci bez strachu dělat věci, na které jsme byli mnoho let zvyklí. Vytrvalost, disciplína, důslednost, důvěra v nás samé. Není to klišé, ale pokud se budeme jeden k druhému chovat odpovědně, můžeme to zvládnout, a to je mé druhé přání pro nový rok. To první přání je každý rok stejné a je vždy na prvním místě. Není však samozřejmostí. Přejme si zdraví, bez zdraví nemusí být všeho ostatního.

Veronika Pešková,
spolek vozíčkářů Přesedni si

Nezapomenutelně. Vynahradiť si vše, o co jsme v předchozím roce přišli. Žít naplno každý den. Samozřejmě podle možností každého z nás. Na rok 2020 asi nikdy nezapomeneme, i když bychom chtěli. Rok 2021 by měl být nový začátek. Přála bych si, abychom byli hlavně všichni zdraví. Bez toho není to ostatní. Je to to nejdůležitější, co máme. Kdykoliv se vidět s rodinou, příbuznými, kamarády, aniž by to musel být nějaký problém. Kvůli letošní situaci se nám zastavila činnost našeho spolku PŘESDNI SI. Proto bych moc ráda navázala na minulý rok a znovu to rozjela podle plánu. Doufám, že se nám to podaří a budeme co nejvíce užiteční. No a samozřejmě, aby manžel vyhrál paralympiádu. ■

INZERCE

HLEDÁME NOVÉ ZAMĚSTNANCE!

NABÍDKU AKTUÁLNĚ OBSAZOVANÝCH POZIC ZÍSKÁTE NA WWW.CONTINENTAL.JOBS.CZ.

Vitesco Technologies Czech Republic s.r.o.
Volanovská 518, 541 01 Trutnov
800 800 552 (zelená linka)

WWW.VITESCO-TECHNOLOGIES.COM
WWW.CONTINENTAL.JOBS.CZ
PERSONALNI.TRUTNOV@CONTINENTAL-CORPORATION.COM

Sledujte
regionální zpravodajský
portál Salonky, který
přináší online aktuality
z Hradce Králové a okolí.
WWW.SALONKYHK.CZ

Každý kuchař musí mít herecký talent

🗨️ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Jestli se dá o někom říci, že je univerzální člověk, je to Ivan Vodochodský (57), kuchař, herec, moderátor, producent a muž mnoha dalších profesí z Hradce Králové. Známý je ze svého hereckého působení v někdejších Divadle Vítězného února, dnešním Klicperově, a z řady známých televizních seriálů či z pořadů, kde prokázal své kuchařské umění. S manželkou Dášou má dvě děti, dceru Terezu a syna Vojtěcha. Oba potomci se potatili a herectví rovněž provází jejich život. „Jsem rád, že dělají to, co chtějí a co je baví. To je myslím to podstatné,“ řekl.

Jak se vám daří v covidové době, která omezila běžný život a kulturu zvláště?

Musím říci, že se mně daří celkem dobře. Radikálně se nám zvýšily výdaje za nákup kvalitního vína, tak se ten covid trochu prodražil. Když to ale vezmu lehce navážno, je ta doba skutečně opruz, ale snažím se si to nepřipouštět, neznervózňovat se každodenními statistikami a být pozitivní. Trvá to ale už dlouho. Podstatné je, že jsme zdraví a nikdo z rodiny to neodnesl. Mám k tomu respekt, je třeba

se sice chovat zodpovědně, ale hlavně se z toho nesmíme podělat.

Co jste v době různých opatření dělal?

Jsem kreativní producent dvou nejúspěšnějších seriálů na Primě, to znamená Slunečné a Sestřiček. Na tři měsíce jsme se zastavili a netočilo se. Nicméně jsme pokračovali v psaní, takže náš tým v podstatě žádnou pauzu neměl. Akorát jsme samozřejmě nevěděli, jestli se bude točit, nebo ne-

bude, a navíc se musel radikálně osekát rozpočet. Zatím ale děláme a nedopadl jsem jako někteří kamarádi divadelníci nebo pořadatelé velkých akcí, kteří jsou úplně mimo hru.

Myslíte si, že se věci zase vrátí do svých zajatých kolejí, nebo, jak se často říká, už nebude nic jako předtím?

Dívám se na to v pozitivním slova smyslu. Každý den je jiný než ten předchozí, nic není stejné. Beru ty věci tak, jaké jsou, a myslím si, že Češi zůstanou Čechy, kteří si vždy i s humorem nějak poradí. To, že se naučíme sociální distanci, tvrdším hygienickým pravidlům, je možná jenom dobře. Věřím, že s příchodem vakcíny tato nepřijemná doba skončí.

Ivane, jste kuchař, moderátor, producent, herec. Kde se dají vystopovat vaše divadelní začátky?

Bydleli jsme tehdy ve Vysokém Chlumci u Sedlčan, kde táta dělal sládku v pivovaru, a do školy jsme chodili do Počepic. Poprvé jsem se s divadlem setkal ve čtvrté nebo v páté třídě, kdy jsem se spolužačkou Jarčou Karvánkovou hrál na vánoční besídku v sále restaurace v představení O statečném kováři. Já byl kovář a ona princezna. Ve škole jsem měl štěstí na kantory, výborného učitele češtiny Josefa Muzikáře a občanky Jana Helceletu. Ač za hlubokého totáče, bylo tam dobrý kulturní zázemí, a když jsem skončil devítiletku, začali jsme s těmi učiteli hrát amatérské divadlo. A tam to skutečně začalo. Hráli jsme Každý něco pro vlast od Klicpery nebo Študáky a kantory. To bylo hezké období.

Čím vás divadlo okouzlo?

Vždycky jsem byl extrovert, takový předváděcí typ, takže bylo celkem přirozené, že to půjde tímto směrem. Zásadním zlomem byl Jiráskův Hronov v roce 1980, pro mě úplně zjevení a ohromně intenzivní zážitek. Kluk z vesnice přijel do divadelního světa. Byl jsem v klubu mladých divadelníků a poznal hereckou práci z jiného úhlu, bezvadně lidi pohybuující se okolo divadla, s kterými se stýkáme dodnes. Zkoušel jsem pak přijímačky na DAMU, kam mě nejdříve vzali a pak zase ne-vzali. Nezbdývalo pak než jít na vojnu.

Před vojnou jste se vyučil kuchařem a absolvoval hotelovou školu. Kam jste v této profesi nastoupil?

Do restaurace hotelu Alcron, kde jsem byl nejdříve číšníkem, protože v kuchyni tehdy nebylo místo. Byl jsem ale tak nešikovný a na place mě to

tak nebavilo, že mě po půl roce přeřadili do kuchyně a kuchařem jsem se také vyučil. Měli jsme to v rodině. Děda byl hospodský, který dělal šéfa v restauraci Na Vlachovce v Praze, babička byla servírkou v Akademické dietní restauraci ve Vodíčkově ulici, strýc zase kuchařem ve Slovanském domě. Už od malička mě bavilo motat se okolo plotny.

Vaše maminka se prý zase naopak starala o váš kulturní rozhled. Jak se to prakticky projevilo?

Přestože maminka také pracovala v pivovaru, ještě učila na piano v hudební škole v Sedlčanech. Proto jsme s bráchou logicky chodili do hudebky na piano, já potom na kytaru a brácha na violoncello. Matka nás brala na koncerty, do divadla a vedla nás ke kulturním prožitkům.

Divadelní múza vás neopustila a po vojně jste zamířil do Hradce Králové. Proč právě tam?

Po vojně jsem, jak už jsem předeslal, nastoupil do Alcronu. V té době jsem trávil hodně času s kamarády studujícími JAMU v Brně. Oni mě přesvědčili, abych napsal dopis a nastoupil s nimi jako elév do hradeckého divadla, kam tři z této party šli do angažmá. Soudruhu řediteli jsem tedy dopis napsal a oni mě vzali. Mělo to však předehru. Byl jsem ještě v Alcronu, když mně volal vrátný, že mám na vrátnici návštěvu. Stál tam zarostlý vousatý chlap v nátělníku a řekl mi, že je Karel Knechtl. Byl to legendární herec a dramaturg Divadla Vítězného února v Hradci Králové a přijel mi sdělit, že mě koupil do angažmá. Chtěl po mně na místě piruetu, tak jsem ji udělal, on mě přijal a nastoupil jsem do divadla jako elév v roce 1986. K tomu jsem začal dělat kulisáka, protože z elévského platu 750 korun měsíčně se nedalo vyžít.

Co jste hrál na jevišti této scény?

Hrál jsem malé i větší role, ale pochopil jsem, že nejsem předurčen k tomu být hercem od Pána Boha.

Jak dlouhá to byla etapa?

Působil jsem tam do roku 1989. Tehdy jsem dostal krásnou roli ve hře Smutná neděle. Parta, s kterou jsem přišel do Hradce, šla ale po sezóně do Prahy na volnou nohu. Když jsem se po prázdninách vrátil, dozvěděl jsem se, že Dáša, děvče, s kterým jsem se kamarádil, je se mnou těhotná a šel jsem dát do divadla výpověď. Ještě jsem nějakou dobu v divadle dohrával a 13. října jsme se vzali s tím,

že to bude na rok a pak se uvidí. Jsme spolu už 31 let.

Ve své kariéře jste využil kuchařské dovednosti. Dá se říci, že jste při tom mohl zúročit i svůj herecký talent?

Každý kuchař musí mít trochu herecký talent a tah na branku. Tato dvě povolání mají mnoho společného. Stejně jako je potřeba talent k herectví, ani kuchařina se bez talentu neobejde. Lze sice zvládnout řemeslo, znát zpaměti receptury, ale pokud tam chybí deset deka talentu, nefunguje to. Herec i kuchař jsou kromě toho stejně citlivé nádoby ve sklony k alkoholismu a k permanentnímu pocitu, proč zrovna oni nedostali tu správnou šanci, protože, kdyby ji dostali, tak ji beze zbytku využijí. Jsou ješitní, egoističtí a mistři světa. Tyto vlastnosti jsou pro tyto profese naprosto identické. Když jsem začal Prima vařečku a další pořady, tam se to herectví s kuchařinou krásně propojilo. Není tolik kuchařů, co dokáží špičkově vařit a zároveň jsou šoumeni. Jedním z mála, kdo to umí, je Zdeněk Pohlreich a pár dalších.

Která profesní zastávka, ať už to byly Prima jízda, Mňam aneb Prima vařečka, či Rady ptáka Loskutáka vám tehdy byly nejbližší a proč?

Asi všechny, nedělal bych je, kdyby mě nebavily.

Pokud vím, z Prima vařečky jste odešel kvůli neshodám s programovou ředitelkou TV Prima. Co se tehdy stalo?

Přestože jsem jim ten pořad vytáhl z mizivých čísel na hodně dobrou sledovanost, začal jsem jim vadit, protože jsem byl svůj. Oni se mnou zacházeli jako s onucí. Televize mi tehdy dlužila půl roku peníze, a když jsem je dostal, podstrčili mně smlouvu, ve které mi zakázali úplně všechno včetně podnikání jinde a já si toho nevším. Působil jsem tedy i jinde v rozporu s tou smlouvou a oheň byl na střeše. Dokonce mně dali pokutu 50 tisíc korun, že jsem moderoval pořad pro kuchaře v Pardubicích, to už byl vrchol a skončil jsem.

Vařil jste i v rozhlase. Co jste musel udělat, abyste rozvíbroval chuťové pohárky posluchače?

Byl to přímý přenos, takový balet v rádiu. Protože posluchač to nemohl vidět, bylo nutné umět celý ten proces i výsledné jídlo popsat tak, aby se mu při poslechu sbíhaly sliny. To se myslím povedlo, protože odezva byla velmi slušná. Ještě jsem si při tom povídal s pozvaným hostem a za dvě hodiny

bylo jídlo uvařené. Byla to čistá improvizace, znal jsem jenom recept jídla.

Která kuchyně je vám osobně blízká?

Nemám nějakou vyloženě oblíbenou kuchyni. Mám rád španělskou, vietnamskou i italskou kuchyni. Prostě rád ochutnám všechno z různých koutů světa.

Co rád vaříte? Co je váš majstrštyk?

Španělský ptáček. To je moje specialita. Nikdy nevařím pro dva lidi, ale pro velké množství. Každé pondělí v Praze s týmem scenáristů děláme dramatické linky do seriálů, kde se sejde deset lidí a já pro ně vařím. A když už vařím pro tým, zároveň tím vařím i pro nás doma.

Vrat' se ale zpět k herectví. Na kontě máte účinkování v seriálech Druhý dech a Ordinance v růžové zahradě i ve filmech Kvaska a Czech Made Man. Chtěl jste si vyzkoušet, jaké je to stát před kamerou?

Mám to tak, že když přijde nabídka, zkusím to. Součástí herectví je i práce před kamerou. Je to hrozená rukavice. Nemyslím si, že bych zanechal nějakou výraznou stopu v naší kinematografii, ale je tam pár figurek, které jsem si odehrál, a stačí mi to. To se týká i muzikálů. Když jsem v letech 2003 nebo 2004 v Hradci produkoval velké koncerty kapelám Lucie nebo Kabát, volal kamarád Richard Tesařík z Yo Yo Bandu, zda bych si nechtěl zahrát v muzikálu Krysař, který obnovoval Daniel

Landa. Ze začátku jsem to odmítl, ale přesvědčil mě. Přijel jsem do Prahy, zazpíval Landovi a už jsem v tom byl. Pak následovaly další.

Proč jste se usadil v Hradci Králové?

Vždyť je tady tak hezky. Zavál mě sem osud do divadla a Hradec už mě pak nepustil. Mně toto město naprosto vyhovuje, není ani velké, ani malé, žije se v něm dobře.

Dcera Tereza i syn Vojtěch se v hereckém kumštu potatili. Jste tomu rád?

Jsem hlavně rád, že dělají to, co chtějí a co je baví. To je myslím to podstatné. Když v tom budou spokojení a šťastní, tím lépe. Vojta je ještě mladý a asi si bude muset počkat na nějakou velkou výzvu. Jako jediný z nás se dostal na DAMU a školu dostudoval. Jak to bude s jeho herectvím dál, je samozřejmě na něm. Tereza je myslím také spokojená, občas hraje, baví ji učit, takže je to v pořádku. Oba se pohybují od dětství v divadelním světě, znají ho a líbí se jim.

Vaše dcera uvedla, že jste ji k divadlu přivedl v sedmi letech, což si zřejmě dodnes vyčítáte. Vyčítáte?

To je samozřejmě nadsázka. Nic jí ani Vojtovi nevyčítám, jsou oba dva bezvadní. To, že třeba budou dlouho třit bídu s nouzí, tak budou. Tereza je šikovná a Vojta se o sebe taky postará, nemám o ně strach. Vychovali jsme je s mámou dobře a teď už je to na nich.

Nelze pominout ani vaši politickou kariéru. Byl jste nejen zastupitelem Hradce Králové, ale i zastupitelem krajským. Proč jste se rozhodl ovlivňovat tímto způsobem věci veřejné?

To je jednoduché. Začali mně vadit ty hospodské kecy, nadávání a neschopnost udělat něco pro to, aby se věci změnily. Proto jsem těm kverulantům říkal, možná naivně, ať se angažují a vstoupí do politiky, když se jim něco nelíbí. To byl podnět k tomu, abych do lokální politiky sám vstoupil. Byla to pro mě určitě dobrá zkušenost, ale už bych to dnes neudělal, přesto, že se stále zajímám o veřejné dění.

Co v současné době dělá Ivan Vodochodský a jaké plány v neisté době spřádá?

Nejsem plánovací typ, jsem denní fatalista. Čekám na příležitost a buď se jí chopím, nebo ne. Všechna svá povolání, která jsem v životě dělal, a že jich bylo hodně, nevznikla nějakým plánem, ale více méně shodou okolností.

Jaký byste si přál rok 2021?

Nám rok 2020 začal dobře, byli jsme s manželkou a Terezou na cestě kolem světa. Povedlo se nám navštívit synovce na Cookových ostrovech, byli jsme v Americe, na Novém Zélandu, v Thajsku... Vrátili jsme se 20. ledna a už to pomalu začínalo. Rok to byl skutečně zvláštní, proto si do toho nového přejí, abychom byli hlavně zdraví, aby se vše zase zalilo sluníčkem. ■

Čekám, co mi život přinese

K divadlu ji přivedl v útlém dětství otec Ivan. Řadu let hrála rozmanité role v Klicperově divadle, spolupracuje s českotřebovským souborem Triarius. Za divadelní role ONA v inscenaci Ten druhý a Kristy v Kočáru do Vídně získala cenu za nejlepší ženský herecký výkon. Prostě divadlo Tereze Vodochodské (30) přirostlo k srdci. Kromě toho má na svém kontě účinkování v mnoha televizních seriálech, například Krejzovi, Modrý kód, Ohnivý kuře nebo Slunečná. Navíc jako učitelka literárně-dramatického oboru své zkušenosti předává žákům Základní umělecké školy Střezina v Hradci Králové.

☞ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Terezo, musím se vás, stejně jako vašeho otce, zeptat, jak se vám daří v covidové době, když kultura dostává na frak?

Mám obrovskou výhodu, že můj hlavní zdroj příjmů je ze Základní umělecké školy Střezina,

kde učím. V tomto směru se mě to až tak nedotklo. Samozřejmě nemusím zdůrazňovat, jakým způsobem probíhá distanční výuka divadla. Je to tak trochu blázninec. Pochopitelně situace narušila veškeré plány. Program výuky je částečnou improvizací a na řadu se dostanou věci, které by se normálně v hodinách neděly. Snažili jsme se to

ale přežít, i když to nebylo jednoduché. Pokud jde o zásah do kultury, často jsem myslela na kamarády a známé v divadelní oblasti, kde se také pohybuji, kteří najednou přišli o práci. Kulturní kontakty, jako divadelní představení, návštěvy výstav a podobně, zmizely. Je to pohroma.

Co dělá učitelka literárně-dramatického oboru, když nemůže naživo předávat zkušenosti svým žákům?

Protože ten stav trval tak dlouho, každá výuka na dálku byla úplně jiná. U nás totiž probíhá odpoleadne a děti byly mnohdy z celodenního sezení u počítače v souvislosti s distanční výukou své školy tak unavené, že některé skoro usínaly. Byl

to velký problém a bylo to dost děsivé. Náročné to bylo pro obě strany, divadlo se totiž nedá zkoušet na dálku.

Mohla byste popsat ten okamžik, když jste se zase s žáky sešla takřkajíc naživo?

Předtím jsem se stýkala tak se čtyřmi lidmi v rámci své rodiny a najednou mám své žáky před sebou naživo. Zdálo se mi to skoro neskutečné, protože jsem je dlouho vůbec neviděla.

Baví je to pod vaší taktovkou?

Troufám si tvrdit, že je výuka baví. Stává se samozřejmě, že někdo v patnácti letech začne v září s dramatikem a o měsíc později zjistí, že ho to nebaví. Učím už ale sedmý rok a musím říci, že se mi žáci zase až tak neproměnili a zůstávají. Mám s nimi velmi dobrý vztah, což mě těší a dělá mi to radost. Vše je založeno na vzájemném respektu.

Dramatický obor je mimo jiné spojen s divadlem. Ve vašem stručném životopise stojí, že vás k němu v sedmi letech přivedl tatínek, což si zřejmě dodnes vyčítá. Proč si to myslíte?

Myslím si, že vám to určitě řekne sám. Dobře si pamatuji, to mně bylo tak sedm let, když mi říkal, že známý režisér Vladimír Morávek shání do inscenace nějaké andělíčky. Dal mi text, který jsem se s ním doma naučila. Byl to v podstatě takový rodinný podnik, protože já jsem hrála anděla, můj tehdy asi tříletý bratr Vojta Ježíška a táta Herodese, který nás vlastně ve finále zabil. Představení se jmenovalo Betlém. To, že si to taťka vyčítá, je samozřejmě velká nadsázka, protože se nechal slyšet, že by si přál, aby z nás byli právníci nebo doktoři, kteří by ho pak na stará kolena živili.

Řadu let jste externě působila v Klicperově divadle v Hradci Králové. Pokusila jste se dostat na DAMU?

Pokusila. Bylo to po střední škole, kdy jsem se na „zušce“, kde nyní učím, připravovala s repertoárem k přijímacím zkouškám na DAMU. Chodila jsem do rozšířené výuky, v té době mě to bavilo a naplňovalo. Přijímačky jsem zkusila, ale potom už jsem neměla ambici je nikdy dělat.

Vystudovala jste jazykovou a literární kulturu, mediální a komunikační studia, teorii a dějiny divadla. Proč?

Vždycky mě zajímaly čeština, literatura a divadlo. Moc jsem se tehdy nepídila po tom, jaké školy v rámci republiky nabízejí tento obor, jenom jsem

věděla, že chci ještě studovat ve městě, kde mám zázemí a kamarády. V té době jsem už začínala externě učit a bylo jasnou volbou zůstat v Hradci. Studium mě začalo bavit, protože jsme měli zajímavé předměty i profesory. Byl to bakalářský obor a rozhodla jsem se pokračovat v magisterském studiu v Brně toho, co mně bylo nejbližší – divadlo. Vystudovala jsem tam tedy teorii a dějiny divadla.

Měla jste možnost na divadelních prknech hrát řadu rolí. Která byla pro vás klíčová a důležitá?

Z pohledu mého herectví, pocitu, psychologie postavy a mého vývoje to asi byla zatím moje poslední role v inscenaci Verončin pokoj, kterou v Divadle Jesličky režíroval Pepa Kopecký, principál souboru Triarius. Byla to totální bláznovina, kde se několikrát zvrátil celý děj. Bylo to koncipované tak, že diváci s námi seděli na scéně, aby měli pocit, že jsou součástí toho pokoje. Šlo o velmi kontaktní představení a pro mě skutečně zásadní.

Když jste externě hrála v Klicperově divadle, jaké pocity vás provázely na této prestižní scéně?

Nebyla jsem tam v angažmá, hrála jsem externě malé role. Působila jsem tam od dětství, všichni mě tedy znali od malička. Účinkovala jsem v průběhu několika let asi ve čtrnácti inscenacích, což není úplně málo. Hradec má jediné takové kamenné divadlo, v němž jsem strávila dětství a dospívání. Vzpomínám s velkým potěšením na všechny zážitky, zkušenosti a mnohé další věci, které jsem tam zažila. Určitě bych si tam někdy ráda zase něco malého zahrála.

Spolupracujete se souborem Triarius z České Třebové, ve kterém jste si, jak rovněž stojí ve vašem životopisu, splnila některé své herecké sny. Mohla byste se o ně se čtenáři podělit?

Když principál souboru Pepa Kopecký přišel do hradeckých Jesliček, nabídl mně a bratrovi po velmi krátké době, zda bychom chtěli hrát v jeho představení Kupé story, což byla taková srandačka, kde jsem měla několik vět. Nicméně mě pak oslovil znovu, tentokrát do inscenace Kočár do Vídně podle známého stejnojmenného filmu, v němž hrají Iva Janžurová a Jaromír Hanzlík. Začali jsme zkoušet inscenaci, která byla pro mě úplně jiná. Pepa rád experimentoval s prostorem i diváky a měl spoustu dobrých nápadů. Abychom vyjádřili cestu, protože se v tom „kusu“ stále jde, Pepa vymyslel, že diváci budou sedět

na divadelní točně. My jsme kolem nich chodili a vzhledu chlapí točnu s diváky otáčeli. Pro mě to bylo úplně něco nového. Byla to zajímavá herecká práce, nová forma pracování s prostorem, se skvělou partou lidí a já jsem u toho všeho mohla být. Tím jsem si vlastně splnila svůj sen.

Získala jste i ceny za herecký výkon. Je to pro vás určitá satisfakce, že tento kumšt děláte dobře?

Musím to trochu shodit. Dostala jsem cenu za nejlepší herecký výkon v inscenaci Kočár do Vídně, kde jsem jako žena hrála sama, ale bylo to samozřejmě napříč všemi uvedenými inscenacemi. Jsem sice člověk, který nerad soutěží v umění, ale musím říci, že ceny, které jsem získala, mě potěšily.

Čím vás okouzljuje divadelní svět?

Asi tím, že i při nazkoušení jedné inscenace může být představení trochu jiné. Jako kdybych šla znovu s kůží na trh. Je to živý tvar, to, co se děje teď, je neopakovatelné. A to je na divadle nádherné.

Kromě divadla jste hrála v dokumentech, amatérských filmech i televizních seriálech. Podle čeho jste se rozhodovala, že v některém z nich budete hrát?

Primárně to přišlo přes taťku. Věděla jsem, že vzniká seriál, v jehož jádru dění a nápadu stojí. Ptal se mě i bráchy, jestli bychom si tam něco malého nechtěli zahrát. Myslela jsem si, že řeknu tři věty a půjdu. Začalo se to ale nabalovat, byla to však zároveň velmi zajímavá práce. Pro mě to je sice obrovská zkušenost, ale je to jenom na bázi mého koníčku a nejsem na tom existenčně závislá. Moc mě to ale baví a naplňuje.

Pocházíte z herecké rodiny. Herci jsou otec i váš bratr Vojtěch.

Jako herce v Klicperáku si tátu samozřejmě nepamatuji, až pak později jsem ho trochu vnímala. Bratrovi velmi fandím, jezdím se dívat na jeho představení, hrozně mu to přeji. Bratr je mladší a vzpomínám si, že jsem ho v dětství stále oblékala do různých kostýmů, dávala jsem mu paruku na hlavu, nutila ho zpívat a podobně. Stavěla jsem ho do role kašpárka a nevědomě asi budoucího herce. Nakonec vystudoval DAMU a skutečně se jím stal.

Je pro vás otec v oblasti herectví důležitou osobou? Radila jste se s ním někdy?

Ne, to ne. Při účinkování v seriálech jsem se ho párkrát zeptala, jestli je to v pohodě, a on mi řekl: No, dobrý. A to bylo všechno. Samozřejmě je pro

mě důležité, aby naši věděli, co dělám, a to nejen v herecké práci, ale také v rámci základní umělecké školy. Podstatná je pro mě pak jejich zpětná vazba. Že bych se ale předtím s otcem o něčem radila, tak to ne.

Když se sejdete jako rodina, mluvíte o divadle, seriálech a podobně?

Málokdy. My jako rodina máme takový specifický humor. Pro hodné lidi může být nestravitelný, protože nechybějí určité urážky a dohady, kterým rozumíme jenom my. Je to náš komunikační kód, který nám přijde v pořádku. Humor je pro nás zásadní, snažíme se z věci nehroutit a nic extrémně neprožívat. Že bychom se ale bavili o divadle či seriálech, to snad jen výjimečně.

Váš otec je i známý kuchař. Potatila jste se?

Myslím si, že nejen já, ale i bratr. Nikdy jsme s ním nějak extra nevařili, snad jen krájeli cibuli v potápěčských brýlích, aby nás nepálily oči. Ale spoustu věcí jsme odkoukali, takže to vliv mělo a něco jsme se naučili. Bratr se na to teď hodně dal, posílá fotografie, jak vaří, a všechno vypadá skvěle. Sebe nedovedu hodnotit, ale když něco uvařím, všem to myslím chutná. Takže jsem se asi potatila.

Co vám od něj chutná?

Je jednoznačně španělstí ptáčky, ty jsou prostě top.

Taťka je kuchařský megaloman, a když vaří, tak v obrovském množství.

Co byste si ráda v divadle zahrála? Co vás v tomto směru čeká?

V této době nezkoušíme nic. Máme ale s kolegy rozjetých několik projektů. Musím se přiznat, že jsem mívala herecké sny a ambice, ale teď už to tak nemám. Spíše čekám, co mi život v tomto směru přinese, protože v současné době vidíme, že je nevyzpytatelný. Víím, že nemusím a nepotřebuji vykonávat herectví profesně, je to můj koníček, herectví i divadlo ale miluji. Dnes už si vybírám projekty s lidmi, s kterými je mi dobře, nemám potřebu brát všechno.

Přijde vám Hradec Králové dobrým místem k životu? V čem především?

Z Hradce Králové bych se rozhodně nemohla odstěhovat. Je to skvělé město pro život a neumím si představit, že bych žila na jiném místě v Česku.

Co byste si přála do nového roku 2021?

Přála bych si, aby se vše otevřelo a kulturní svět mohl zase plnohodnotně žít. Všem lidem kolem mě bych chtěla popřát pohodu, štěstí a lásku, což je strašně důležité. Myslím si, že tím, jak na nás v poslední době na všechny působí obrovské tlaky, je jí stále méně. Doba teď není zrovna nejlepší. ■

Revue

KTM - světově úspěšná značka motocyklů z rakouského Mattighofenu píše svoji historii už od roku 1964. Před 20 lety našla svoje zázemí i v Hradci Králové, kam ji přivedl Martin Trojan. Pro oranžové stroje se doslova nadchnul koncem devadesátých let na motocyklové výstavě v Mnichově.

KTM ANEB NADŠENÍ PRO SILNÉ ORANŽOVÉ KONĚ

Jste prý motocyklovým nadšencem už od dětství. První zkušenosti jste získával na matčině Zetce, která mimochodem po renovaci zdobí prostory vašeho prodejního areálu. Pak jste si pořídil tehdy tolik oblíbeného Simsona.

Ano, svoboda pohybu při jízdě na motocyklu mě vždycky fascinovala! Teď si ji užívám na KTM. Už při pohledu na tyto stroje je jasné, že v jejich DNA je vepsán sport a dobrodružství. Heslo Ready to Race (připraven k závodu) naplňují doslova, a to nejen ty, které jsou určeny pro závodníky.

Společně se svými přáteli a zákazníky jste také v minulých letech podnikli několik cestovatelských moto expedic.

Osobně jsme motocykly KTM prověřili mnohokrát na cestách po Evropě i Jižní Americe. Naposledy to byla velká zámořská expedice v roce 2018, kdy jsme následovali dakarskou rallye a na šesti motocyklech KTM najeli přes 11 tisíc kilometrů po Peru, Bolívii, Argentíně a Chile. A to všechno bez

jediné závady na motocyklech, ačkoliv náročné trasy vedly kamenitými i písčitými cestami v různých nadmořských výškách a tomu odpovídajících teplotách.

Rallye Dakar je každoročně v lednu velké téma. Loni se ale závod přesunul z Jižní Ameriky do Saúdské Arábie. Tam se nechystáte?

Naše firma už několik let připravuje dakarské speciály KTM 450 Factory Replica Rally pro závodníky Milana Engela a Martina Michka z týmu Orion Moto Racing Group vedeného bývalým špičkovým motokrosařem Ervínem Krajčovičem. Mimochodem, značka KTM vyhrála do roku 2019 na Dakaru 17 ročníků v řadě v hlavní moto kategorii. Jižní Amerika nabízela v lednu velmi příjemné klima. Navíc byly při závodě podél trati davy hlasitě povzbuzujících domácích fanoušků. Jihoamerické země si uměly Dakar opravdu užít. Sami doteď vzpomínáme na průjezd dakarského konvoje městem La Paz. Tisíce obyvatel města přišly závodníky pozdravit.

Všude jásot, vlajky a muzika. Nepopsatelná atmosféra! V Saúdské Arábii loni údajně Dakar proběhl bez valného zájmu veřejnosti. Třeba se to v dalších letech změní, kontrakt pořadatelé se Saúdskou Arábií uzavřeli na pět let. Samozřejmě nová destinace láká i nás.

Podle zveřejňovaných statistik prodej motocyklů KTM každoročně roste. Čím zákazníci doveďte značka oslovit a přesvědčit? Konkurence je přece velká.

Stroje KTM jsou ve svých kategoriích nejlehčí, nejvýkonnější a jsou osazeny nejmodernějšími bezpečnostními prvky. Na bezpečnost se klade čím dál větší důraz. Přispívají k ní i kvalitní podvozky, progresivní odpružení a výkonné brzdy. Důležitá je samozřejmě také spolehlivost. Rakouská značka ji prověřuje i na závodních tratích, a to jak Off Road, tak i Moto GP, kde letos zazářila dvěma vítězstvími. Do města nebo do ostrých horských zatáček jsou určeny populární „naháčí“ typu DUKE v kubaturách od 125 do 890 ccm. Vrcholem nabídky v této kategorii je KTM 1290 Super Duke R. Pokud se chystáte třeba na cestu kolem světa, pořídte si motocykl z rodiny KTM Adventure v terénní nebo silniční verzi. Letošní novinkou je lehký (158 kg) jednoválcový 390 Adventure s výkonem 32 kW a spotřebou jen 2,9 l/100 km. Střed nabídky vyplňují dvouválce 790 Adventure a vrcholem je 1290 Adventure s plně elektronicky nastavitelným podvozkem. K výkonu 160 koní a hmotnosti 220 kilogramů snad už není třeba co dodávat. Pro závody nebo do volného náročného terénu vám

doporučíme skvěle ovladatelné SX motokrosové a EXC enduro motocykly. Vyrábějí se v kubaturách od 250 do 500 ccm. Opět lehké stroje na hranici 100 kilogramů. To znamená minimum pod jezdcem, ale hodně výkonu a radosti!

Tak vidím, že KTM toho má hodně co nabídnout!

Rozhodně, a to nás těší a jsme na to tak trochu pyšní! A také na to, že celých 20 let, po kterých se v Hradci Králové prodeji a servisu motocyklů KTM věnujeme, máme stabilní tým kolegů a spolupracovníků. Před třemi lety se k nám přidal i můj syn Kryštof, který má nyní prodej na starost. Sice vystudoval právnickou fakultu, ale k vůni benzínu ho to táhlo od malíčka. Společně chceme lidem zprostředkovávat radost z jízdy i cestování, a díky tomu zažít přívál dobrodružství a pohody. ●

Projekt, který pomáhá školám i firmám

✎ PETR NECKAŘ, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Východočeská televize V1 a portály Salonkyhk.cz, Trutnovinky.cz a Vrchlabininky.cz stojí za zrodem pořadu Když se řekne profese. Díky němu mohou školy cíleně oslovit potenciální žáky a jejich rodiče. A výrobní firmy zase mohou díky projektu oslovovat studenty škol coby své budoucí zaměstnance.

Když se řekne profese je projekt, jehož cílem je pomoci školám i firmám. „Vnímáme, že se velká část prezentací přesouvá do on-line prostoru. Vzhledem k aktuální situaci související s covidem nemožou školy pořádat klasické dny otevřených dveří, nekonají se burzy škol. Proto začínáme školy oslovovat s možností natáčení videoprohlídek škol a také s nabídkou prezentací v televizním pořadu Když se řekne profese. A ohlasy jsou zatím skvělé. Jak ze strany škol, tak i firem,“ konstatuje Miloslav Bartoň, jednatel mediální skupiny TN Média.

Videoprohlídky představují nabídku škol

Díky videoprohlídkám se zájemci o studium mohou podívat do škol. Profesionální televizní tým je natáčí společně se zástupci vedení jednotlivých škol. „Ředitel školy je průvodcem, který ukazuje jednotlivé prostory školy. Vše komentuje. Potenci-

ální zájemci o studium se tak mohou do školy podívat alespoň virtuálně. Vidí nejen odborné učebny, ale i prostory dílen, jídelnu, internát, možnosti sportovního vyžití a podobně,“ popisuje Bartoň.

Profesionálně zpracovanou videoprohlídku si školy mohou umístit na své internetové stránky. Rovněž ji mohou sdílet na sociální síti, kde ji lze dále propagovat. Do školy se tak může podívat kdokoliv. Jde o výraznou propagaci, která je v této době nesmírně důležitá a významná.

A to není vše. Díky provázanosti s portály Salonkyhk.cz, Trutnovinky.cz, a Vrchlabininky.cz a se stejnojmennými tištěnými magazíny vydávanými v jednotlivých městech tak školy získávají prezentaci, díky níž jsou skutečně pořádně vidět. Ve spojení s pořadem Když se řekne profese navíc získávají publicitu téměř v celém východočeském regionu, tedy jak v Královéhradeckém, tak i v Pardubickém kraji.

Možnost spolupráce na projektu oceňují také firmy. „Setkáváme se s pozitivními reakcemi. Propojení škol a zástupců praxe, tedy zaměstnavatelů, vnímám jako něco, co má velký význam. Potvrzují

když se řekne profese

mi to reakce jak zástupců škol, tak zástupců výrobních společností,“ říká Miloslav Bartoň.

Řemeslo má zlaté dno

Doplňuje, že jedním z cílů projektu je i propagace učnovského školství jako takového. „Myslím si, že stále platí, že řemeslo má zlaté dno. Myslím si, že se pohled na učnovské školství postupně zlepšuje, protože lidé zkrátka vidí, že sehnat dnes kvalitního řemeslníka, a ještě k tomu rychle, je mnohdy problém. Šikovní řemeslníci mají plno práce,“ uvádí Miloslav Bartoň. ■

Vracím se často a často se vrátet budu

☞ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV RENATY COKER

Činorodá žena Renata Coker je rodačkou z Hradce Králové, kde vystudovala gymnázium a pedagogickou fakultu. Přestože už dvacet roků žije ve Spojených státech amerických, na své rodiště nedá dopustit. Bydlí čtvrtý rok v New Yorku na proslulém Manhattanu. Tuto megapoli považuje za tavící kotel všech národů. „Miluji tu rychlost, vzájemnou lidskou inspiraci a vše, co New York každý den nabízí“, říká s dodatkem, že Hradec Králové je pro ni stále srdeční záležitost.

Renato, pocházíte z Hradce Králové, kde jste studovala a žila. Jak vám toto město přirostlo k srdci?

Ano, v Hradci Králové jsem se narodila, studovala na Gymnáziu J. K. Tyla a na pedagogické fakultě. Samozřejmě náš Salon republiky miluji a velmi často se „domů“ vracím nejen kvůli architektuře, bohaté kultuře a městu samotnému, ale hlavně kvůli rodině a kamarádům. Mám tu vybudované hluboké vztahy.

Na co ráda vzpomínáte ze svého dětství a dospívání?

Vždycky jsem byla velmi aktivní a činorodá. Zpí-

vala jsem od tří let snad ve všech pěveckých sborech, které v Hradci působily, později i jako sólistka s různými orchestry. Účastnila jsem se spousty soutěží, hrála v divadle, recitovala, předváděla modely na módních přehlídkách. Chodila jsem také do sportovní školy a studovala jazyky. Všechny tyto aktivity mě nesmírně bavily a procestovala jsem s nimi i v době totality kus světa. A nesmím zapomenout na letní pionýrské tábory – Pecka a Nesytá.

Čím jste se v Hradci, když jste v něm žila, zabývala?

Jsem vystudovaná učitelka, což se mi v mých dal-

ších profesích několikrát hodilo. Mnozí si mě určitě pamatují z éry Střeláku a později i Aldisu. Zpívala jsem tam s orchestry snad na všech školních i podnikových plesech. Jako zpěvačka s profesionální kapelou jsem hned po revoluci měla hned několik angažmá v zahraničí. Přišla také práce moderátorky v rozhlasu, přispívala jsem do začínajících televizí devadesátých let a vlastního magazínu pro ženy v kabelové televizi. V roce 1998 jsem se stala obchodní ředitelkou kosmetické firmy, která vstupovala na český trh. Zhodnotila jsem tak znalost jazyku, vystupování na veřejnosti, zdokonalila se ve vedení týmu, prodejních technikách a marketingu.

Kdy nastal ten okamžik, že jste se přesunula do USA? Co vás tam zaválo?

Můj muž, se kterým jsem se seznámila v Čechách, je Američan. Žili jsme v Hradci společně mnoho let, neměla jsem nikdy žádné touhy přesídlit do USA. V Čechách jsem byla kariérně velmi úspěšná a spokojená. Manžel byl ale pracovní povolan zpět a mně nastaly časy měsíčních přeletů mezi kontinenty. To se samozřejmě nedá mnoho let vydržet a musíte se rozhodnout.

Žijete tam 20 let. Jak jste začínala za velkou louží?

Začínat ve středním věku v naprosto odlišné zemi a kultuře není vůbec jednoduché, navíc tam český vysokoškolský diplom neznamená vůbec nic. Na začátku je nutné vzít cokoli, ukázat, co umíte, a pracovat tvrději než ostatní. Pracovala jsem tedy v butik, jako hosteska v restauraci, v prodejním oddělení hotelu, galerii a prodávala jsem reklamu pro časopisy. Všem, kteří mně dali v začátcích šanci a věřili ve mě, jsem nesmírně vděčná.

Pokud vím, vydávala jste v Severní Karolíně časopis Where – Průvodce po Charlotte. Co stálo u zrodu?

Časopis Where Traveler je vydáván mnoho let ve všech větších městech USA. Ve výběrovém řízení jsem byla vybrána na pozici tak zvané publisher, což je nakladatel. Měla jsem na starosti veškeré finance, tisk a distribuci časopisu včetně dalších publikací a knihy o městě.

Co bylo jeho obsahem a jakou měl koncepci?

Šlo o informace, kde se dobře najíst, nakoupit, co kulturního zažít, kam jet na výlet, prostě vše, co nabízí návštěvníkům město Charlotte a okolí z pohledu místních obyvatel. Charlotte je po New Yorku druhé největší bankovní centrum USA. To znamená, že návštěvníky města jsou zejména bankéři,

účetní firem či právníci. Časopis byl distribuován do 180 hotelů, všech informačních a welcome center. Jednou ročně jsem také připravovala luxusní knihu s krásnými fotografiemi, která byla umístěna do hotelových pokojů.

V jakém nákladu vycházel?

Časopis měl náklad 40 tisíc výtisků, kniha Where Charlotte 16 tisíc kusů. K tištěné verzi patří také web, sociální média a organizovala jsem networkingové večírky a akce pro klienty a inzerenty.

Ještě vychází, nebo už je to minulost?

Bohužel s přerušením turistického ruchu a cestování kvůli pandemii covid-19 byly pozastaveny také veškeré cestovní publikace.

Kdy jste se přesunula do New Yorku?

V New Yorku žiji téměř čtyři roky. Bydlím přímo na Manhattanu, poblíž Central Parku. Je to město, které si zamilujete. Každý den cítíte obrovskou energii a nesmírnou inspiraci. Sílu lidí, kteří chtějí něco dokázat. Melting pot – tavící kotlík lidí celého světa, kde můžete vidět na vlastní oči, že všechno je možné a hranice je jen tam, kde vy ji stanovíte.

Jak vnímáte „velké jablko“, jak se této megapoli říká?

Vždy to tu bylo těžké. Zpíval o tom už Frank Sinatra... You make it there, you make it anywhere. Najít své místo v New Yorku, kde se miliony talentovaných lidí snaží o to samé. Přes všechny překážky, jež nazývám výzvy a ráda je překonávám, to za to úsilí stojí. Miluji tu rychlost, vzájemnou lidskou inspiraci a vše, co město každý den nabízí.

Co vám zpestřuje život v tomto tavícím kotli?

Jsem člověk, který žije kulturou a zajímá se o veškeré dění kolem sebe. Proto je to město pro mě jak stvořené. Nikde jinde na světě nenajdete takovou koncentrací muzeí a galerií. Projít Metropolitním muzeem a zastavit se u každého obrazu by vám trvalo čtrnáct dní. Jsou tu ty nejlepší muzikály a show na Broadwayi, koncerty newyorské filharmonie, Carnegie Hall i opera, jsem tedy velmi zhýčkaná. Mám ráda rovněž všechny sporty. Za pozornost určitě stojí finálové zápasy baseballu, hokeje, basketbalu nebo tenisu v proslulých arénách. Každý den je z čeho vybírat. Miluji také všechny parky, každý z nich má své kouzlo. Central Park, kde jsem denně, je takový náš „obývák“. Možná byste byl překvapený, ale kolo je zde nejrychlejší dopravní prostředek a dá se na něm dojet úplně všude.

Která místa v New Yorku máte nejraději a proč?

New York je fascinující město a každý den se v něm dá objevovat něco nového. Za pozornost určitě stojí všechna muzea, parky, kavárny, kde trávím spoustu času. Možná vás překvapí, že metrem nebo kombinací kolo/loď se dokážu za hodinu dostat k Atlantiku na bílou písčitou pláž. Kromě známých turistických magnetů doporučuji navštívit High Line, což je park na vyvýšeném místě bývalých kolejí, odkud se návštěvníkovi město ukáže z úplně jiné perspektivy. Svě toulky začnete u mého oblíbeného muzea Whitney s mnoha terasami a výhledem na dolní Manhattan. Pak pokračujte nad Chelsea Market až do Hudson Yards, což je nejnovější seskupení šestnácti mrakodrapů. Z Wall Street vás za pět minut dopraví trajekt na Governors Island, kde lze jezdit na kole a kochat se výhledem na sochu Svobody a celý Manhattan. Stojí také za to nasednout do kabinové lanovky přes řeku East River, která vás za několik minut převezí na klidný ostrov Roosevelt Island s krásným výhledem na Queens, Manhattan a budovu OSN. Samostatnou kapitolou města jsou parky, kterých je 1 700. V tom nejznámějším, Central Parku, doporučuji vydat se až k vodnímu rezervoáru Jackie O. Kennedy. Ráda vyrážím do Bryant Parku za městskou knihovnou, kde často sedím na houpačce a pletu. Zajímavostí je rovněž Washington Square Park s jazzovými umělci či park Hudson Greenway podél řeky Hudson. Pokud máte rádi dobré jídlo, je třeba navštívit restaurace ve čtvrtích China Town, Little Italy nebo Korea Town. V New Yorku se říká, že je možné večeřet a mít kulinářský zážitek každý den na jiném místě do konce svého života.

Čím se Newyorčané liší od Čechů?

To je otázka, na kterou se nedá úplně odpovědět. Na pár kilometrech žijí v New Yorku všechny národy světa, a to vás nesmírně obohacuje a posune. Nic vás tak zvaně nepřekvapí, vše je možné a vše se toleruje.

Na vašem facebookové profilu jste zachycena ve společnosti Candace Bushnell, autorky knihy Sex ve městě. Jak jste se seznámily?

V New Yorku máte možnost potkat známé osobnosti na každém kroku. Woody Allen chodí do vaší kavárny, v parku se svou ošetřovatelkou sedí denně Tony Bennett. Známé filmové herce, kteří bydlí ve vaší čtvrti, máte možnost vidět hrát večer v divadle. S Candace jsem se seznámila na autogramiádě její nové knihy *Is There Still Sex in the City*

– Sex ve městě 2. Pokud vím, vyšla i v Čechách. Je to takové volnější pokračování Sexu ve městě s novými hrdinkami, tentokrát ženami po padesátce, a jejich problémy se seznamováním. Víím také, že se můžeme těšit opět na film a seriál.

Sledovala jste v televizi tento seriál? Líbil se vám?

Ano, je to kultovní seriál. Ukazuje krásně New York jako město, dokonce můžete objednat túru po místech a restauracích, kde se hrdinky seriálu pohybovaly. Před filmovým domem hlavní hrdinky Carrie se lidé neustále fotografují.

Jaká je Candance autorka?

Tim, že žije v New Yorku a denně venčí své psy v Central Parku, myslím si, že všechny charakteristiky dobře vystihuje. Je zajímavé, že s problémy žen, které popisuje, se ztotožníme, ať žijeme kdekoli.

Dozvěděl jsem se, že se věnujete pletení.

Kvůli pandemii žijeme mnoho měsíců v omezeném režimu, kdy v New Yorku je téměř vše stále zavřené a máte „home office“. Pro přežití nezbývá nic jiného než pracovat na sobě, učit se něco nového či oprášovat to staré a zdokonalovat se. Doma

na Manhattanu tedy pečeme chleba i rohlíky, kreslíme, čteme, byty si plníme novými květinami. A šití a pletení, které jsem se naučila před více než třiceti lety, abych byla za komunismu „in“, se mi teď nesmírně hodí. Založila jsem tedy Renuska Luxury Knits.

Co tedy pletete a komu jsou určeny vaše výrobky?

Zjistila jsem, že za ta léta nejen vlny a příze, ale samozřejmě také jehlice a styly prošly obrovským vývojem. Ruční práce je tady ale velice ceněná. Složitější bylo příze nakoupit, protože obchody nebyly otevřené a nic nešlo tak zvaně osahat. Zajistila jsem si ale špičkové dodavatele a věnuji se převážně pletení svetrů s velkými oky z pravé vlny merino. Veškeré prodeje v USA směřují už jen online a přes sociální sítě. V New Yorku už bohužel dnes vidíte konec kamenných obchodů a obchodních domů. Je to smutné.

Do Hradce, jak jste mi říkala, jezdíte dvakrát ročně. Nyní jste tu byla za smutných okolností v listopadu.

V Čechách byla pandemie v té době na vrcholu. V té době můj otec náhle vážně onemocněl, takže jsem vzhledem k mimořádné události po osmi měsících poprvé jela taxíkem a letěla letadlem. Po otestování na letišti mi bylo umožněno trávit s otcem poslední týdny v hospici v Chrudimi. Chtěla bych tak všem jeho zaměstnancům a lékařům poděkovat. Možná to zní absurdně, ale mám na to, i přes těžkou situaci, hezké vzpomínky.

Když se vracíte do Hradce, jaké máte pocity?

Zajisté velice emotivní. To ale pochopí jen ten, kdo žije dlouho mimo. Jdu se projít a neustále se vracím na známá místa, více obdivuji architekturu a její detaily, fotím si znovu a znovu všechna náměstí, budovu gymnázia, muzeum, nábřeží...

Co v něm při svém pobytu děláte?

Mám to štěstí, že ze dvou naprosto odlišných světů mohu brát to nejlepší. V Hradci je to setkání s přáteli a rodinou s nespočtem káviček denně. V létě navštěvuji hrady a zámky, v zimě lyžuji a ráda slavím české Vánoce.

Neuvažovala jste někdy o návratu?

Vždyť já se vracím často a často se vracet budu. Narodila jsem se v Hradci Králové a studovala tady. Cítím, že bych tomuto městu chtěla vrátit to, co mu dlužím, a být třeba i nápomocná svými zkušenostmi ze zahraničí.

Jak jste prožívala období covidu? Lišila se nějak opatření v Čechách a v New Yorku?

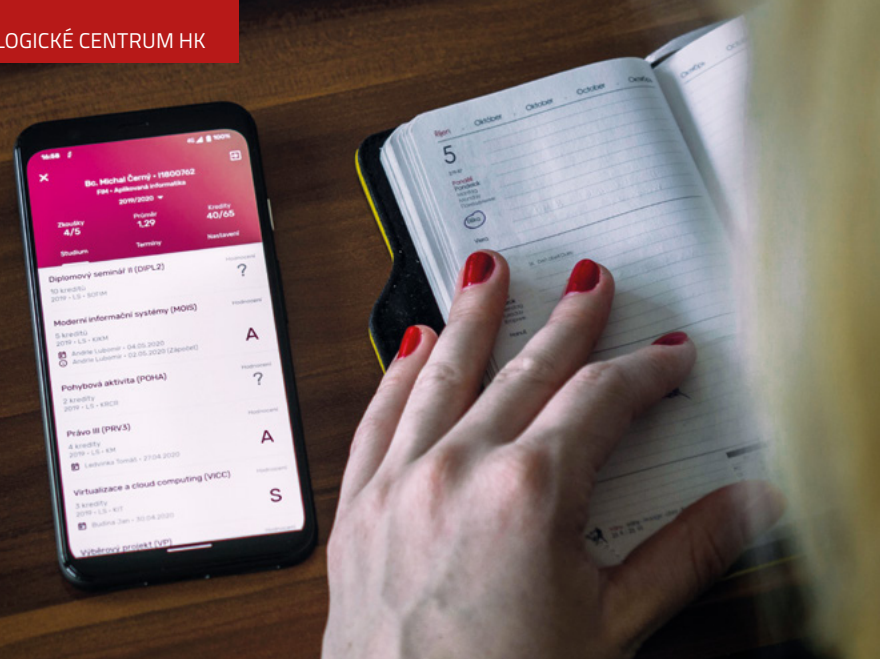
V New Yorku jsme zaspali začátek a stálo to mnoho životů. Virus k nám dorazil z Evropy a ještě v březnu minulého roku byly ve městě miliony turistů. Myslím si, že opatření, která nastala, byla tvrdší a dlouhodobá. Andrew Coumo, guvernér státu New York, nás uměl semknout. Měli jsme jednotné vedení, přesné denní informace a grafy na rozdíl od jiných států USA. Věděli jsme, jak vypadají čtyři etapy rozvolňování a za jakých podmínek se do nich dostaneme. Teprve když nákaza klesla pod pět procent, otevřela se výdejní okénka. Pracovali jen zdravotníci, kteří byli ubytováni v hotelích, aby nenakazili rodinu, dále policisté a hasiči. Testování na covid je na každém rohu a zdarma. Vše si objednáme online, jídla jsou na více než 400 výdejních místech ve městě zdarma pro všechny a občanům nad 65 let rozvázena za dveře jejich domovů. Na chodníku i v parku se vám v roušce každý vyhýbá obloukem ještě dnes. Od června loňského roku byla naše míra nákazy dvě procenta a patřili jsme v tomto ohledu k nejlepším státům. Proto bych můj podzimní „výlet“ do Čech nazvala z epicentra pandemie do dalšího epicentra a pětadvacetiprocentní pozitivita mě dost děsila. Opatření v České republice mi přišla velmi nahodilá a chaotická. Naprosto mi chyběla fakta, denní grafy a pravdivé informace. V době našeho rozhovoru byl New York, město, které nikdy nespí, městem teprve se zvolna probouzejícím. Žádní turisté, Broadway ohlásila představení až na červen, opera dokonce na září. Pokud nákaza dosáhne tří procent, vše se uzavírá, dělá se 200 tisíc testů denně, reaguje se lokálně a okamžitě. Už totiž nikdo nechce, aby se vrátilo jaro roku 2020.

Co máte v plánu ve své newyorské domovině? Jaké máte aktuální cíle?

Plánuji profesní posun, zřejmě opět začnu vydávat časopis. Chci stále působit jako tlumočnice u federálního soudu a pomáhat Čechům a Slovákům, kteří se dostali do potíží. Hlavně ale chci ve zdraví přežít, a pokud to půjde, co nejdříve letět do Čech.

A jaký byste si přála nový rok 2021?

Věřím, že každé větší překážky, které nás potkaly v roce předchozím, mohou v životě přinést i nové příležitosti. Proto nám všem přeji, ať do nového roku vstoupíme silnější a lepší, rychle se otrepeme, a hlavně se po otevření všech hranic ve zdraví zase sejdem. ■

Rozvrh hodin, volné učebny, známky i zápisy...

Aplikace Univerzita pomáhá vysokoškolským studentům plánovat studium a využívá ji již 13 vysokých škol v České republice. Za projektem, který využívá služby podnikatelského inkubátoru TECHNOLOGICKÉHO CENTRA Hradec Králové, stojí tříčlenný tým. Hlavní výhody aplikace i okolnosti jejího zrodu přibližil vývojář Petr Weissar.

Proč zrovna aplikace Univerzita? Chybělo vám v rámci školy něco tak moc, že to podnítilo vznik aplikace?

Celý ten nápad vznikl už před několika lety. Zjistil jsem, že IS/STAG, který se tehdy na UHK začal nově používat, má otevřené API, ke kterému se lze připojit v podstatě z jakéhokoli zařízení. Vytvořil jsem proto aplikaci Volné učebny, která zobrazovala rozvrh učeben na budově J (Fakultě informatiky a managementu), abych věděl, kam si můžu jít o volné hodiny sednout kvůli studiu nebo odpočinku. Postupem času přibývaly funkce pro zobrazování rozvrhu, harmonogramu, známek, možnost zápisu na termíny apod. Mobilní aplikace napojená na API má oproti webové verzi IS/STAG spoustu výhod – může fungovat offline, je rychlejší a optimalizovaná na operační systém mobilního zařízení, má možnost zobrazovat notifikace a celkově si může člověk UI přizpůsobit tak, aby se mu appka

co nejnadněji používala. No a když jsme s kolegou před nějakým časem zjistili, že stejné API je i na dalších 12 univerzitách a funguje „stejně“, rozhodli jsme se dát tu možnost používat aplikaci všem studentům v republice. Celkem tak je v dnešní době aplikace přístupná cca 130 tisícům studentů a cca 15 tisícům akademických pracovníků.

Kde a v jakém módu už aplikace funguje a jaké jsou první dojmy studentů?

Aplikace funguje na 13 veřejných a soukromých vysokých školách, které jsou rozmístěny v Hradci Králové, Pardubicích, Liberci, Ústí nad Labem, Plzni, Praze, Českých Budějovicích, Brně, Zlíně, Olomouci a Ostravě. Před několika dny jsme již vydali finální verzi, která obsahuje všechny základní funkce, které student během studia potřebuje, a postupně pracujeme na přidávání dalších vylepšení,

ať už z vlastní iniciativy, či na základě zpětné vazby studentů. Právě studenti jsou ti, kteří nás pohání v pracích nejvíce. Vesměs se setkáváme s pozitivní zpětnou vazbou a se zajímavými návrhy na vylepšení aplikace, které dále zpracováváme. Každým dnem nám přibývají desítky studentů jak na Android, tak na iOS platformu a aplikaci každý týden značně využívají. Také s námi několik studentů úzce spolupracuje při odlaďování některých detailů a funkcí, za což jsme jim také nesmírně vděční.

Koronakrise nechala studenty doma. Vnímáte to jako příležitost, nebo je to pro vás v rámci vývoje a ladění aplikace spíš problém?

Současná situace nám rozvoj aplikace, co se týče uživatelů, zpomalila. Od opětovného uzavření škol nejsou přírůstky uživatelů tak výrazné jako před lockdownem. My máme na druhou stranu více času připravovat nové funkce nebo ladit stávající, aby mohli studenti aplikaci plně využít ihned, jakmile se vrátíme k alespoň trochu běžnému režimu.

Kolik vás je v týmu a plánujete se nějak rozrůstat?

V současné chvíli jsme v týmu tři (spolužáci a kolegyně z UHK) a zaštiťujeme každý zvlášť vývoj Android aplikace a komunikace, iOS aplikace a serverové části. Myslím, že v blízké budoucnosti nám kapacity na vývoj systému dostačují, avšak vzhledem k přicházejícímu modulu pracovních příležitostí se náš tým možná časem rozroste o člověka, který by měl na starost komunikaci jak se zákazníky, tak s univerzitami nebo studenty pro získávání zpětné vazby.

Potkal vás po cestě nějaký větší problém, ať už po stránce technické, nebo jiné?

Ano, v podstatě každá univerzita má své „ale“. Na odlaďování funkcí přihlašování a stahování všeho potřebného jsem musel z každé univerzity sehnat člověka, který nám s laděním pomohl. Některá univerzita má třeba zcela odlišné způsoby přihlašování než ostatní, jiná na API v povinných atributech vrací zcela nečekané odpovědi, někde jsou GDPR omezení v rámci univerzitní politiky svážnější, jinde nikoliv... Odlišnost jednotlivých API a přístupů univerzit bylo něco, s čím jsme na začátku nepočítali. Očekávali jsme mnohem snadnější implementaci – už jen kvůli tomu, že jsme měli široké know-how s API na UHK. Problémem je také to, že některé univerzity odmítly spolupráci na aplikaci z důvodu tvorby vlastního řešení, čímž se nám vývoj neulehčil. O to víc si vážíme spoluprá-

ce studentů, protože pouze díky nim jsme aplikaci univerzitám přizpůsobili.

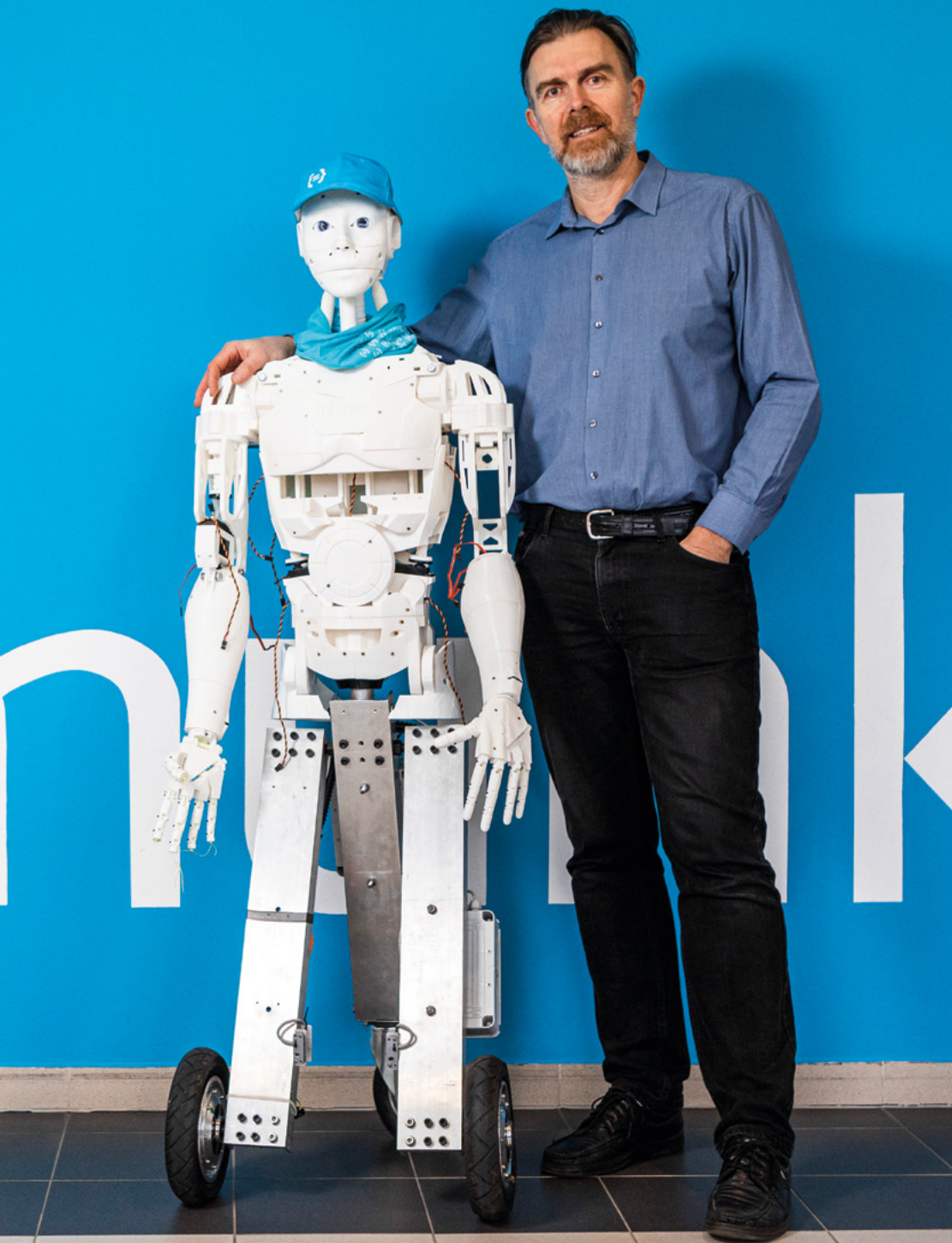
Jak vám pomáhá Technologické centrum Hradec Králové?

Díky TC HK jsme si v týmu nastavili pravidla a zaměřili se i na obchodní stránku celého projektu. Zároveň se nám také díky podnikatelskému inkubátoru daří připravovat založení společností, v jejímž jménu budeme v příštích měsících a snad i letech komunikovat. Časté konzultace nás motivovaly být na příští schůzky připraveni a odvést větší kus práce, než kdybychom na projektu pracovali pouze ve svém volném čase.

Co vás v nejbližší době čeká a kam byste se chtěli s aplikací posunout?

V současné době dokončujeme nové funkcionality a úpravy aplikací pro studenty a soustředíme se na spuštění modulu pracovních příležitostí. Jedná se o sekci aplikace, zaměřenou k publikaci pracovních a studentských nabídek od třetích stran. Ze zkušenosti víme, že se stovky společností snaží spolupracovat s univerzitami a připravovat program pro studenty a absolventy. Každá univerzita tak má většinou portál, ve kterém studentům tyto informace a nabídky publikuje. My tuto funkci chceme přinést tam, kde si jí studenti všimnou, kde na ni mohou reagovat. V příštích týdnech nás pak čeká spuštění pilotního provozu pro publikaci příspěvků od společností přímo ke studentům. To vezme také spoustu času a úsilí, ale věříme, že se nám modul podaří vyladit ke spokojenosti studentů, společností a univerzitních partnerů. ■

Hradecký FIM Bot

kráčí směle do finále!

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Robot. Poprvé toto slovo zaznělo v roce 1921 na premiéře hry Karla Čapka R. U. R. Samotný vznik slova robot má však prý na svědomí jeho bratr, malíř Josef. Ať už to bylo jakkoli, jedno je jisté: toto české slovo se stalo populární po celém světě a vyjadřovalo nemyslitelný stroj, který zbaví člověka hrubé práce.

Oficiální definici robota stanovila Mezinárodní organizace pro standardizaci. Robot je automaticky řízený, opětovně programovatelný, víceúčelový manipulátor pro činnost ve třech nebo více osách, který může být buď pevně upevněn na místě, nebo může být mobilní k užití v průmyslových automatických aplikacích.

V současné době, kdy světu vládou rozmanité technologie, se tvorbou svého robota zabývá také tým velmi šikovných studentů a akademiků z Fakulty informatiky a managementu (FIM) Univerzity Hradec Králové. A co bylo motivací vytvořit fyzický neautonomní robotický systém? Byla to mezinárodní soutěž ANA Avatar XPRIZE vyhlášená v roce 2018. Ta „nakopla“ tehdejšího studenta Jiřího Šurýna, jenž v témže roce přišel s nápadem postavit vlastního robota, který by se zároveň stal tématem pro jeho diplomovou práci, a přihlásit ho do soutěže.

„S nápadem postavit na univerzitě robota přišel student Jiří Šurýn, který chtěl vytvořit ANA Avata, což je fyzický neautonomní robotický systém. Já jsem se do týmu připojil s tím, že vytvořím hlavu. Zašel jsem za odborným asistentem katedry informačních technologií, doktorem Karlem Mlsem, kterého nápad velmi potěšil, a začali jsme robota stavět,“ vzpomíná na začátky student třetího bakalářského ročníku studia informačního managementu Tomáš Kracík.

Pan doktor Mls magazínu Salonky tuto verzi potvrdil s tím, že by se studenti měli podporovat v kreativité, a proto je rád, že tato iniciativa vznikla. „Tento praktický projekt je ideální pro bakalářskou práci či diplomku. Navíc tím profilujeme charak-

ter naší fakulty, na které se kombinuje ekonomická a manažerská odbornost s inženýrskou. Mimo to ukazujeme, co v tomto směru umíme a jsme schopni přenést i do reálného výsledku – například do podoby robota,“ uvedl.

Záhy vzniknul název robota, kterého tým pojmenoval FIM Bot. „Křestní jméno“ označuje fakultu informatiky a managementu, kde studenti působí, „přijmení“ pak Bot jako robot. „Myslím si, že se název už ujal, líbí se nám a asi už tak zůstane,“ poznamenal doktor Mls. Studenti se pustili do práce a svého robota přihlásili do zmíněné mezinárodní soutěže. Tam se v roce 2020 kvalifikovali mezi 77 nejlepších týmů z 19 zemí světa. Humanoidní neautonomní robot, který se nyní na univerzitě rodí a směřuje do finální podoby, bude mít 160 centimetrů na výšku a váhu zhruba 50 kilogramů. „Jde vlastně o loutku člověka ovládanou na dálku a lze ji využít k činnosti, které by mohly obejít fyzická omezení člověka,“ vysvětlil Kracík ve stručnosti princip využití FIM Bota.

Na počátku jeho tvorby se zdál být tento nápad obtížný a těžší realizovatelný. Jak však kdysi prohlásil Peter Diamandis, zakladatel organizace zaměřené na podporu technologického rozvoje ve

prospěch lidstva, den předtím, než se stane něco průlomovým, může to vypadat jako šílený nápad. Doktoru Mlsovi se Diamandisova myšlenka moc líbí. „V umělé inteligenci a robotice jsou nápady, které zpočátku vypadají spíše jako sci-fi, pak ale někdo přijde a realizuje je. Pochopitelně jsme také zpočátku nevěděli, jakým směrem se bude projekt přesně ubírat, ale už nyní má jak robot, tak jeho podpůrné technologie poměrně reálné obrysy. Robot v našem provedení je dnes posunut na úroveň kamaráda, který nám může zprostředkovat zážitky, jež si z různých důvodů nemůžeme dovolit fyzicky. Roboti také zatím nemyslí, ale my je to učíme,“ upozornil.

Protože tvorba hradeckého FIM Bota je samozřejmě pro jednoho člověka velké sousto, a navíc jde o dlouhodobý proces, podílí se a vystřídá se na něm v průběhu měsíců více studentů. „Tělo robota tiskneme na 3D tiskárně z materiálu PLA, což je polymléčná kyselina. Tento ekologický a recyklovatelný materiál sháníme přes internet. Jedinou jeho vadou je, že se špatně vyhlazuje. Je však poměrně levný a poskytuje dobré výsledky tisku,“ vysvětlil Kracík. Nejvíce času při výrobě robota zabírá dodávání materiálu, vytvrzování silikonu použitého pro výrobu obličejové animatronické hlavy a samotný tisk. „Pokud chceme vytisknout nějakou větší součástku, například hlavu, trvá to několik dní neustálého tisku,“ potvrdil student. Současně s výrobou probíhá programování FIM Bota, to je však ta jednodušší část tvorby. „Naším cílem je vytvořit skoro věrnou napodobeninu člověka,“ nastínil Kracík.

V současné době je FIM Bot ve vývoji, tým se pomalu blíží do finále a má vizi, jak bude jeho robot fungovat v praxi. Podle harmonogramu soutěže by měla být v lednu hotová prezentace, kdy bude hradecký avatar už schopný nějaké akce. Dostane například za úkol interagovat s člověkem přes dálkové ovládání. „Bude také možné s robotem hovořit, slyšet jeho ‚ušima‘, vidět jeho ‚očima‘, proběhne základní komunikace prostřednictvím robota na dálku. Bude se řešit i scénář, který můžeme v rámci soutěže očekávat. Interakci a komunikaci bychom měli mít hotovou během ledna,“ přibližuje aktuální cíle vývoje vedoucím týmu Karel Mls. To, že se tvůrci se svým robotem dostali do mezinárodní soutěže jako jediní z České republiky, a navíc je ve hře 10 milionů dolarů od hlavního sponzora sou-

teže – japonských aerolinek ANA, je těší a zároveň velmi motivuje.

„Týmy byly vybrány na základě předložené projektové dokumentace. Museli jsme zpracovat podrobný návrh, jak chceme robota a interakci s člověkem konkrétně udělat. Do soutěže se na začátku přihlásilo více než 200 týmů z celého světa. To, že jsme se dostali mezi 77 semifinalistů, jejichž projekty vypadaly nadějně, považuji za velký úspěch. Jsme nyní ve fázi prototypování, testujeme a ověřujeme zvolené technologie a řešení, protože v lednu už musíme mít hotové prezentační video, jak náš robot funguje. V roce 2021 se rozhodne, zda postoupíme do užšího výběru mezi finalisty,“ řekl Mls a doplnil, že osobně považuje za důležité takovou věc vytvořit na půdě univerzity, což svědčí o šikovnosti tamních lidí. Pro studenta Kracíka vidina vysokého finančního ohodnocení v soutěži nebyla jedinou motivací. „Ta částka zní sice dobře, ale pro mě bylo motivem splnit si svůj dětský sen.“

Oba aktéři vidí vyhlídky s FIM Botem v soutěži nadějně. „Nejsem vědma, ale určitě máme šanci vyhrát. Jsme tým z malé země a pro nás je to už teď obrovská pocta, že jsme se do soutěže dostali. Kolega Mls to vidí v olympijském duchu. „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Už tou účastí v soutěži jsme dokázali, že schopnosti na to máme a že máme dostatek šikovných lidí. Jsme sice malá škola v malé zemi, ale to není omezující. Nic není dostatečně šílené, aby se to nezkusilo.“

Tým svůj FIM Bot představil online na prosincové Noci vědců a velmi ho potěšila neskutečná

zpětná vazba od veřejnosti. „Lidé mně říkají, jak je náš projekt úžasný, že jsou hrdí na nás i na Univerzitu Hradec Králové. Je to paráda,“ pochvaluje si Kracík. Také doktora Mlse zpětná vazba velice potěšila. „Je to ukázka toho, že robotika lidí svým způsobem zajímá. Někdo se sice může zpočátku lidsky vypadajícího stroje trochu bát. Když pak ale lidé vidí, že i velký robot není žádný ‚zabiják‘, ale spíše sympaťák, ztrácejí ostych a přes robota se třeba dostanou i k zájmu o technické předměty. Náš projekt už překročil rámec soutěže, má svůj vlastní život a věřím, že dál úspěšně poběží.“

Student Kracík se domnívá, že roboti mají ve světě moderních technologií určitě budoucnost před sebou. „Pokud vezmeme v úvahu, kam dospěly technologie dodnes, myslím si, že mobilní humanoidní roboti budou mezi námi chodit, aniž bychom si jich všimli, což může být pro někoho docela děsivé. Neočekávám ale, že by se tady objevili roboti typu terminátor, protože si myslím, že lidé mají mozek a vědí, kde jsou v tomto směru hranice. Důležitost robotů v budoucnosti je samozřejmá a pravděpodobná,“ dodal člen robotického týmu.

Univerzita má nejen v souvislosti s tvorbou robota další smělé cíle. V současné době se tam připravuje dlouhodobý strategický plán na úrovni celé univerzity s kompaktní vizí. Momentálně probíhá diskuze, jak by taková vize na dalších deset let měla vypadat. Samozřejmě v tomto směru hrají moderní technologie podstatnou roli. „Promítně se to nejen v samotné výuce, ale také výzkumu. Vzniknou další zajímavé studentské práce, které budou projekt vylepšovat a rozšiřovat. Za dva roky, co jsme v projektu zapojeni, vznikly a jsou dostupné technologie, které na jeho začátku nebyly. Náš avatar se tedy může postupně vylepšovat a vyvíjet. Jedním z našich hesel je: Jsme sice malí, ale šikovní!“ přiblížil plány univerzity vedoucímu týmu doktor Mls. ■

TŘI KRÁLOVÉ PŘIJDOU K VÁM NA KOLEDU, JSOU ONLINE!

www.trikralovasbirka.cz

Děkujeme za vaše dary pro lidi v nouzi.

DMS KOLEDA 30, 60 nebo 90 na číslo 87 777

Více na www.darcovskasms.cz

Epidemie nás semkla. Hráči ukázali charakter

Polovinu strastiplné cesty mají úspěšně za sebou. Hradečtí fotbalisté pod vedením trenéra Zdenka Frtály jsou po podzimní části druholigové sezóny, kterou tak jako všechno naleptala epidemie koronaviru, na prvním místě. Ještě těžší písémka ale na Votroky čeká. Ve 14 jarních kolech se musí na vrcholu udržet, mezi elitu postoupí jen ten nejlepší. A v hradecké kabině o jiném cíli ani nemluví.

••• DAVID ZÁRUBA, FOTO: ARCHIV FC HRADEC KRÁLOVÉ

Jak jste spokojený s podzimní částí sezóny?

Jsem spokojený především s prvním místem. Před každou sezónou se mluví o favoritech a nám se povedlo tuhle roli potvrdit. Naším jednoznačným cílem je i nadále postup.

Po této sezóně spadnou z první ligy tři týmy, takže za rok bude boj o postup ještě o něco těžší. Vnímáte, že letos máte ideální příležitost?

Ani ne, to bychom museli spekulovat také nad tím, že nejsou barážová místa. Karty jsou jasně rozdané, postoupí jen jeden tým, a tak to bereme. Nechceme

spekulovat a koukat se na příští rok, zajímá nás jen tato sezóna. Zároveň si uvědomujeme, že to bude hodně těžké.

Byl to pro vás jako trenéra nejtěžší půlrok v kariéře?

Spíš bych řekl nejzvláštější, a nejen podzim, ale celý rok 2020. Podzim byl jiný v tom, že jsme po jaře věděli, co to obnáší. Bylo to volnější, protože jsme mohli v určitém režimu trénovat. Naštěstí se dohrály i zápasy.

Jak se připravují tréninky v době, kdy v nadsázce nevíte, kdo přijde a jaká pravidla budou platit?

Co se týče náplní tréninků, je to jasně dané. Al-

chymie je v tom, že nevíme, kdy se začnou hrát zápasy. Základní informace jsme měli, z toho jsme vycházeli a nemohli jsme hráče nechat doma. Pořád jsme je udržovali v provozním, potažmo zátěžovém režimu. Šlo hlavně o to, aby věřili, že se soutěž zase rozjede. Mělo to i výhody, protože hráči širšího kádrů nám mohli ukázat, že si zaslouží místo v základní sestavě, a zranění kluci se dali dohromady.

Krizové situace toho často hodně řeknou o charakteru lidí. Ukázala vám tahle doba něco nového o týmu?

Určitě nás to semklo. Potvrdilo se, že hráči, pro které jsme se rozhodli, jsou správně charakterově nastavení. Nebyl tam jediný rušivý element a zvládli jsme to bez sebemenších problémů.

Když podzim rozdělíme vzhledem k té pauze na dvě poloviny, tak vám to pokaždé po sérii výher začalo trochu drhnout. Máte nějaké vysvětlení?

Jednoznačně je to produktivita. To je zásadní problém, proč jsme v některých zápasech nezískali plný počet bodů. Může se stát, že v jednom utkání neproměňte šance, ale věříte, že se to zlomí. Takový je fotbal, někdy máte období, kdy z minima vytěžíte maximum, jindy tam nespadne nic. Spočítali jsme si, že kopeme průměrně sedm rohů za zápas, ale prosadili jsme se jen po jednom. Nemůžeme klukům upřít snahu, bylo by scestné tvrdit, že někdo nechce dát gól. Spíš mi jich bylo líto.

Jak to budete řešit? Střílení gólů asi nejde přes zimu jen tak natrénovat...

Střelců, kteří dají za sezónu 15 až 20 gólů, je minimum. A když už jsou, tak nehrají druhou ligu. Posily teprve budeme řešit a samozřejmě nějaký pohyb v kádru nastane, ale nebude to v takovém rozsahu jako v minulém přestupovém období.

Jak vzhledem k nejistému vývoji epidemie plánujete zimní přípravu? Jde to vůbec?

Plánovat musíme, to k této profesi patří, jen to není žádný makrocycklus. Především musíme hráče navnadit, aby i přes ne úplně povedený závěr podzimu vnímali naši pozici pozitivně. Máme v plánu soustředění ve Špindlerově Mlýně i zimní Tipsport ligu a chceme do kádrů přivést hráče z juniorky i některé kluky na zkoušku. Liga začíná až v březnu, máme tedy velký

SALONEK

Hynek Šnajdar

Předsevzetí

Skončil „magický“ rok 2020. A byl to rok, na který lidé jen tak nezapomenou. Hlavním tématem tiskovin a webových portálů byla nákaza covid-19. Když do republiky vtrhla, nikdo netušil, co se bude dít. Politici, epidemiologové a další odborníci se předháněli v nejrozmanitějších prognózách. Virus řádl jak černá ruka a z nálezů se stala každodenní realita.

Přes všechny nepříjemnosti, opatření a omezení lidé stejně jako v minulosti vstoupili do roku 2021 s nadějí na lepší příští měsíce, i když asi ne zrovna v nejlepším rozmaru. Součástí startu nového roku bývají rozmanitá předsevzetí, která mají dlouhou tradici. Ta většinou vznikají na přelomu starého a z příchodem nového roku, zvláště v lehce podnapilém silvestrovském stavu. Končím s kouřením nebo tohle je můj poslední panák. Budu jíst zdravě, budu sportovat a zhubnu, či budu se naplno učit cizí jazyky, zní často. Lidé mají pocit, že je předsevzetí posouvají tam, kde by chtěli být, a hlavně jim pomáhají, aby se cítili lépe.

Můj hradecký kamarád Zdeněk, kterého znám řadu let, nový rok moc neřeší, až na to, že si vždy v duchu přeje, aby se vyhýbal lidem nepříjemným, agresivním a hloupým. To se mu samozřejmě plní jen částečně, protože lidem tohoto typu se nelze nikdy vyhnout stoprocentně. To Zdeněk sice ví, ale jako takovou mantru své předsevzetí rok co rok opakuje. „Blbci jsou bohužel všude, ale zkouším to pořád a ani rok 2021 nebude výjimkou,“ řekl, když jsem se ho na to ptal v jedné hradecké hospodě. K tomu ale nečekaně dodal to, co úzce souvisí s předešlým divným rokem. „Jsem dost společenský člověk a loni mi kvůli koronáči často chyběl kontakt s lidmi. Někdy jsem si říkal, že bych pokecal i s člověkem, kterému bych se normálně vyhnul. To jsem to dopracoval,“ zasmál se tomu nápadu Zdeněk.

Faktem je, že novoroční předsevzetí často dlouho nevydrží a mají jepičí život. Jen málokdo svůj slib dodrží. Někdo se snaží týden, měsíc, jiný třeba jen několik hodin. Tak to bylo, je a patrně vždycky bude. Já osobně si vyložené plánovitě předsevzetí nedávám. Prostě když v průběhu roku něco chci udělat, tak to prostě udělám, předsevzetím nepředsevzetím. Plánuji jen v pracovním životě, příležitostem v osobním životě nechávám otevřené dveře.

Milí čtenáři magazínu Salonky, přeje vám, aby se vaše předsevzetí v roce 2021 splnila. Když se to ale nestane, nic se neděje. Hlavně, ať je ten nový rok lepší než ten podivný předchozí, jste zdraví, plní energie a chuti do života. A nezapomeňte číst magazín Salonky! ■

prostor na to, abychom na dění kolem epidemie zareagovali.

V posledním zápase proti Varnsdorfu se zranili Mejdr a Vlkanova. Vypadalo to, že zranění jsou vážná. Jaký je jejich stav?

Vlčák (Adam Vlkanova) měl otřes mozku a naštěstí tam nebyla žádná zlomenina. Honza Mejdr má bohužel přetržené vazy v kotníku. Doufáme, že se dá rychle dohromady. Máme výhodu v tom, že zimní přestávka je dlouhá.

Když už jsme zmínili Adama Vlkanovu, jak to vypadá s jeho setrváním v Hradci? V létě se hodně mluvilo o zájmu z první ligy.

Zájem o něj samozřejmě vnímáme, ale momentálně (rozhovor vznikl v polovině prosince – pozn. red.) nemám žádné informace, že by neměl na jaře v Hradci pokračovat, má podepsanou smlouvu.

Kdo bude největším soupeřem v boji o postup do první ligy?

Naším největším soupeřem budeme my sami. I v minulých sezónách se nám stalo, že jsme útočili na barážová místa, ale nezvládli jsme klíčové situace, nedali jsme třeba pět penalt, a to nás stálo body. Hodně v této sezóně vylétly Líšeň a Ústí, zároveň poslední slovo určitě neřekly Dukla a Žižkov. Všechno je otevřené.

Jak se vám „líbí“ fotbal bez diváků?

Nechci říct, že už jsme si zvykli, na to se úplně zvyknout nedá nikdy, ale pro někoho je to i výhoda, pro někoho ne. V klíčových chvílích, kdy už vám podvědomě docházejí síly, můžou diváci ty zbytky sil ještě najít. Často jsou tím dvanáctým hráčem. Není to nic příjemného pro nás, ale ani pro ně.

Hodně se v poslední době hovoří o moderních statistikách, které analyzují snad každý hráčův krok na hřišti a docela dost rozdělují fanoušky i odborníky. Jaký k nim máte vztah?

Pomáhají ukázat věci, které nejste schopní v zápase vnímat, a je to dobrá zpětná vazba. Musí se ale vnímat v kontextu. Když budete mít vysoké procento držení míče, tak to neznamená, že vyhraje zápas. Někdy můžete hrát hluboký blok, a tak nemáte takové držení míče jako třeba Dukla, která na tom má založený způsob hry. Obecně to jsou nějaké informace, ale je důležité, jak s nimi pracujete.

Máte nějakou oblíbenou?

Pro mě je důležitá statistika střel na a mimo bránu. Ta hodně ukáže, jak ofenzivně ten tým hraje.

Pojďme na závěr od fotbalu trochu pryč. Jak se vám v Hradci Králové líbí?

Člověk, který řekne, že se mu v Hradci nelíbí, lže. Možná jen ten, co miluje hory. Já tady samozřejmě nejsem od toho, abych obdivoval krásy města, jsem 80 procent času na stadionu. Když ale mám volno, tak je Hradec ideální místo. Je tu historie, kulturní i sportovní vyžití, parky... Vyjma stadionu je město naprosto ideální.

To jste mi nahrál ještě na jednu otázku. Jak vnímáte dění kolem rekonstrukce fotbalového stadionu?

Jsem tady třetím rokem a po takové době vnímat, jestli se konkrétně něco děje, nebo ne, už moc nejde. Dlouho jsem sledoval schvalování rozpočtů, zastupitelstva, projekty... Všechno je schválené, ale fyzicky se nic neděje.

Tahle covidová doba tomu asi moc nepomůže...

Na to jsou dva pohledy. Jestli se má rozběhnout ekonomika, tak by se stavět mělo. Naopak ti, co stadion nechtějí, řeknou, že se má šetřit. Mně přijde logické dát peníze do oběhu. Myslím si, že je to skličující téma hlavně pro místní, kteří na stadion čekají třeba 30 let. Tenhle region, a to myslím i Pardubice nebo Chrudim, by si pořádný stadion určitě zasloužil. ■

Salonky

AUTORIZOVANÝ PRODEJ A SERVIS VOZŮ

ŠKODA

VŠECHNY CESTY VEDOU K NÁM

Volkswagen Hradec Králové:

Na Rybárně 1670
500 02 Hradec Králové

Volkswagen Trutnov:

Královédvorská 517
541 01 Trutnov

Škoda Hradec Králové:

Na Rybárně 1670
500 02 Hradec Králové

Toyota Hradec Králové:

Brněnská 1228/6
500 03 Hradec Králové

Toyota Pardubice:

Hradecká 570
533 52 Pardubice

Volvo Trutnov:

V Aleji 101
541 01 Trutnov

Ford Hradec Králové:

Bratří Štefanů 66
500 03 Hradec Králové

Prodej ojetých vozů Choustníkovo Hradiště:

Choustníkovo Hradiště 40
544 42 Choustníkovo Hradiště

